

Az igazi orvos
Laikus Istentisztelet 2020 01 26
Máté 4,23-25

²³Azután bejárta egész Galileát, tanított a zsinagógáikban, hirdette a mennyek országának evangéliumát, és gyógyított mindenféle betegséget és erőtlenséget a nép körében. ²⁴El is terjedt a híre egész Szíriában, és hozzá vitték a sokféle betegségtől és kintől gyötört szenvedőket, a megszállottakat, holdkórosokat és bénákat, és meggyógyította őket. ²⁵Nagy sokaság követte Galileából, a Tízvárosból, Jeruzsálemből, Júdeából és a Jordánon túlról. (Máté 4,23-25)

„Ma szinte minden művelt ember, ha gazdálkodásról van szó, nyelvén hordja ezt az ismert angol mondást: „Time is money” [Az idő pénz.]. – Valóban nagyszerű mondás, de szerintem nem eléggé kimerítő, mert ahogy én gondolom, – hogy pontosak legyünk -, azt kellene mondani: Time is more than money! [Az idő több mint pénz.] Mert a világ ezer példája mutatja, hogy a gazdag, ha koldusbotra jutott, ismét meggazdagodhatik, sőt gazdagabb lehet, mint valaha; a pénz tehát pótolható, míg az elfecsérelt idő visszavonhatatlanul elveszett.” /Széchenyi István/

Szeretett Gyülekezet!

Rögtön a közepébe vágok, ugyanis egy fontos kérdést szeretnék feltenni nektek, amire érdemes lenni igazán őszintén válaszolnotok magatokban. Kérlek, gondoljátok végig az életeteket, az elmúlt éveket, évtizedeket. A kérdésem tehát:

Éltél-e már át gyógyulást, éltél-e már át szabadítást?

Mindig nagyon fontosnak tartom az ige olvasása és tanulmányozása során, hogy egy-egy kijelölt, vagy kiragadott igeszakasz megértéséhez tudjuk azt térben és időben is el tudjuk helyezni, valamint az előtte történeteket is figyelembe vegyük. Bár nem olvasom fel a 3. és 4. fejezeteket végig, de dióhéjban nézzük meg, mi történt az előtt, hogy Jézus megkezdte nyilvános szolgálatát és betegeket gyógyít:

A 3. fejezetben azt olvassuk, hogy Jézus eljött Galileából a Jordán mellé Jánoshoz, hogy megkeresztelkedjen. János azonban ezt mondta: „Nekem volna szükségem arra, hogy megkeresztelj, és te jössz hozzám?” Jézus így válaszolt: „Engedj most, mert az illik hozzánk, hogy így töltsünk be minden igazságot.” Akkor engedett neki. Amikor pedig Jézus megkeresztelkedett, azonnal kijött a vízből, és íme megnyílt a menny, és látta,

hogy Isten Lelke galamb formájában aláereszkedik, és őreá száll. És hang hallatszott a mennyből: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.”

Csodálatos kép, ahogyan Júda egész környékéről érkeztek az emberek, megvallották bűneiket, majd János megkeresztelte őket a Jordán folyó vizében. Ekkor megjelenik Jézus, és bemerítkezését követően Isten Lelke galamb formájában leszáll rá. Olyan idilli, Isten mennyei békessége nyilvánvalóvá válik az ott lévők, de a Bibliát ma olvasó ember számára is.

Majd a 4. fejezet közvetlenül azzal folytatódik, hogy „Jézust a Lélek elvitte a pusztába, hogy megkísértse az ördög. Miután negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végül megéhezett. Ekkor odament hozzá a kísértő, és ezt mondta: „Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré!” Ő így válaszolt: Meg van írva: „Nem csak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.”⁵ Ezután magával vitte őt az ördög a szent városba, a templom párkányára állította, és így szólt hozzá: „Ha Isten Fia vagy, vesd le magadat, mert meg van írva: „Angyalainak parancsot ad, és kézen fogva vezetnek téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben.” Jézus ezt mondta neki: Viszont meg van írva: „Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet!” Majd magával vitte az ördög egy igen magas hegyre, megmutatta neki a világ minden országát és azok dicsőségét, és ezt mondta neki: Mindezt neked adom, ha leborulva imádsz engem. Ekkor így szólt hozzá Jézus: „Távozz tőlem, Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!” Ekkor elhagyta őt az ördög, és íme, angyalok mentek oda, és szolgáltak neki.

Azt a csodálatos, idilli békességet milyen gyorsan beárnyékolja a kísértő. Azt olvassuk ugyanis, hogy Jézus negyven nap és negyven éjjel böjtölt. Ez nem valami koplalás, vagy diéta, amit ma nagy előszeretettel alkalmazunk egészségünk érdekében. Jézus azért böjtölt, hogy felkészülhessen arra a szolgálatra, ami előtte áll. Hogy megtartóztatva, sőt megsanyargatva a testét tudjon az Atyával teljes szellemi egységben lenni. Könyörögni azért az útért, amely előtte áll. Azért a szolgálatért amit a világban kell véghez vinnie, tudván tudva, hogy nem lesz népszerű ha az igazságot szólja. Tudván tudva, hogy ezért megalázzák, megkínózzák, megcsúfolják. Mindig elgondolkodom azon a hatalmas alázaton, hogy az az Úr Jézus, aki valóságos Isten, és az Atyával teljes egységet alkot, mennyit imádkozott, mennyit könyörgött. Micsoda alatról lett bizonyosság. És én magam ezzel szemben mennyi erényt tulajdonítok magamnak. Milyen sokszor igazán hiányzik belőlem a „Legyen meg a te akaratod!” És annak ellenére, hogy a Mennyei Királyságból valóságos Istenként született a földre, hogy megmentse életünket, nagyon fontos volt számára, hogy mindvégig teljes egységben legyen az Atyával. Ez az alázat, ez a rátekintés, odabízás és odaszánás nagyon sokszor hiányzik az én életemből.

De nem maradhatunk tudatlanságban: Tisztán kell látnunk abban a szellemi harcban, amelyről az effezusiakhoz írt levélben is olvashatunk: „Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, melyek a mennyei magasságban vannak.” (Ef 6,12) Itt nem arról van szó, hogy majd lesz valahogy, olyan még nem volt, hogy ne legyen sehogy. Az idő pereg, nyugi, lesz holnap is. Az Úr Jézus egy percet sem vesztegetett, hiszem, hogy az volt előtte, kevés az idő és sok a munka.

Jézus Krisztus földi útján tehát eljött az az idő, amikor leplezetlenül szól bűnről, bűnbocsánatról, hirdelve az Isten országának evangéliumát, amikor betegeket gyógyít és tönkrement vagy tönkretett életeket állít helyre. Amikor a lelki halálból örök élettel ajándékozza meg azokat, akik kérik tőle. Eljött tehát az Ő ideje, mely a Jordánba való bemerítéssel, megkereszteléssel kezdődött, és Isten az Ő Szent Lelkét Jézus életén nyilvánvalóvá tette a sokaság számára. De az Ördög nem alszik. Megpróbálja ellehetetleníteni mindezt. Hogy a betegek meg ne gyógyuljanak, a vakok ne lássanak, a bénák ne járhasanak és a halottak életre ne kelljenek.

Ma is azt tapasztaljuk – csak a kísértések töredékét éljük át – hogy amikor Isten valamit készít, megjelenik a Sátán is, hogy azt a tervet tönkre tegye. Számtalan olyan esetet tudnánk felsorolni mindannyian, ami arról tesz bizonyosságot, hogy amikor az Istennel való találkozás lehetősége felmerül, mennyi akadály gördül elénk. Mennyi imaháttér kísér egy-egy férfi csendes hetet, és mindig van valaki, akinek közbejön valami halaszthatatlan. Ez nem kritikus megjegyzés, sok esetben tényleg halaszthatatlan, vagy olyan esemény, ami miatt nem tud az illető részt venni a csendes héten! Érdekes, egy péntek esti bulit nem kell, hogy imaháttér kísérjen, az működik magától. Mennyi imaháttér kell, hogy kísérjen egy jegyespárt az oltárig, s aztán majd életük minden napján. És mennyi imaháttér kell(ene) hogy kísérje a gyermekeinket, a családjainkat, a gyülekezetünk tagjait, a lelkészeinket, hogy a Sátán munkája erőt ne vehessen rajtuk.

Szívesen emlékszem vissza azokra az ifjúsági táborokra, amikor onnan tudtuk, hogy Isten valamit készít, hogy számtalan akadályban ütköztünk. Egyik akadályt próbáltuk megoldani a másik után és mindig újabb és újabb jött. A Sátán nagyon nem akarta, hogy új életek születhessenek. De csodálatos volt megtapasztalni, hogy Isten megengedte, hogy megharcolhassuk ezeket az akadályokat, és megértettem jómagam is, hogy ezekre az akadályokra, sokszor lelki csatákra nekem volt szükségem, hogy Isten fegyverzetét magamra öltve indulhassak a táborba. De biztos vagyok benne, hogy az elmúlt időszakban megtartott Alliansz imaalkalom mögött is komoly imatámogatás van, mind szervezői, mind részt vevői oldalról.

Amikor tehát Isten valamit készít, mindig ott munkálkodik a Sátán is. Itt a kérdés csak az, hogy neked mennyire fontos. Mennyit tudsz érte áldozni. Akár szervezőként, akár részt vevőként.

Jézus megkísértése után pedig ha tovább olvassuk a történetet ezt olvassuk: „Ettől fogva kezdte Jézus hirdetni: „Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa.”

Majd a Galileai-tenger partján elhívja első tanítványait, név szerint Simont, akit Péternek hívtak és testvérét Andrást, majd Jakabot, és testvérét, Jánost.

Olyan kézzel fogható, olyan tökéletes mindez. Eljött az Ő ideje. Az Úr Jézus nyilvános szolgálatának ideje. Amikor minden lepele lehullik, a sötétség világossá lesz, amikor nyilvánvalóvá lesz mi a bűn, mi az igazság és mi az ítélet. A világtörténelem legnagyobb lelki munkája kezdődik, amely nem a jelenbe, hanem az örökkévalóságba hat. Ehhez a munkához Jézus követőket, igazi munkatársakat hív, akik a jó alapra majd tovább építik az Isten országát. Bűnös emberekből álló közösségét, akik az Ő hívására ott hagyva mindenüket követték őt.

Bűnös emberekből álló közösség. Olyan, mint a mi kis gyülekezetünk. Vagy akár az ettől szűkebb családi kör. Vagy a még szűkebb család: a gyermekeink, a feleségem és én. Ahol ismerjük egymást, tudunk egymásról, ha kell, egymás terhét hordozzuk. Tudunk együtt örülni, és tudunk együtt sírni. Tudunk egymásért imádkozni és könyörögni az Úrhoz. Lehetnek feszültségek, nézeteltérések, mert egyikünk sem tökéletes. A közös az az alap, hogy az életünket Krisztusra akarjuk építeni.

Karácsonyra a feleségemtől kaptam/kaptunk egy dekoratív kis fali képet, melyre ez van írva: „Ebben a házban igaziak vagyunk. Néha hibázunk, elnézést kérünk, nagyokat nevetünk, megöleljük egymást, megbocsájtunk – ha nehéz is, hangoskodunk, türelmesek vagyunk, szeretünk.” A türelmesek vagyunk mondjuk rám nem igaz, de rajtam kívül még négyen laknak abban a házban, ők igen azok, tehát a felirat mégis helyén való. Szóval nem kegyeskedünk, igaziak vagyunk!

És az az igazi testvéri közösség, ami mára a legszorosabb baráti kötelékké formált házaspárokat és családokat, az is onnan indult, és a mai napig az az alapja, hogy Krisztus megváltott gyermekeként ismerjük egymást. Bűnről, bűnbocsánatról, gyengeségről és bukásokról, de örömről és Krisztustól kapott új erőről őszintén tudunk beszélni egymás előtt. Ha kell együtt leborulunk, ha lehet együtt nevetünk!

Azután [Jézus] bejárta egész Galileát, tanított a zsinagógáikban és hirdette a Mennyek országának evangéliumát, és gyógyított mindenféle betegséget és erőtlenséget a nép

körében. És hozzá vitték a sokféle betegségtől és kínoktól gyötrődő szenvedőket, a megszállottakat és hodkórosokat és bénákat, és meggyógyította őket.

Tudjátok, miért mentek hozzá ezek az emberek? Vagy miért vitték őket?

Mert tudták, hogy betegek! Ők tudták, hogy segítségre, megoldásra van szükségük! És a Mester, az orvos nem küldi el őket, hanem meggyógyítja betegségüket. De ha nem látják be, hogy orvosra van szükségük, nem fognak az életüket megkeserítő betegségre megoldást találni!

Jézus gyógyított mindenféle betegséget és erőtlenséget!

Van egy számomra nagyon kedves ige a Bibliában, amire szeretném felhívni a figyelmeteket:

Zsid 4,15: „Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, de nem vétkezett.”

Annyira értékes az a tudat, hogy az Úr Jézus nem valami magasságból kíséri figyelemmel az életünket, hogy milyen helyzetben hogyan cselekszünk, aztán majd kiértékeli, hanem nagyon is együtt érez velünk szomorúságban, vesztességben, bánatban, gyengeségben, erőtlenségben, kísértésben! Veled sír, amikor sírsz, és veled együtt örül, amikor örülsz!

És amikor beteg vagy legyen az testi, vagy lelki, ő ott áll melletted, és tudom, hogy az Atyánál esedezik érted. Amikor pedig erőtlenséged van, legyen az testi, vagy lelki, szeretne téged újra erőssé tenni.

Manapság sokat fordítunk az egészségünkre. Nagy gonddal figyeljük hogy mit eszünk és mit nem. Ügyelünk arra, hogy megfelelő mennyiségű folyadék, vitamin kerüljön be a szervezetünkbe. Annak érdekében, hogy megőrizzük egészségünket mindenféle vitamint szedünk, vagy nem szedünk. Van aki mozgással, rendszeres sportolással igyekszik jó karban tartani magát, de sokan vannak, akik olyan munkát végeznek, ami mellé már nem kell sportolniuk, mert bőven megvan a napi mozgás.

A különböző médiákon keresztül a csapból is ez folyik. „Legyél egészséges!” Sokat törődünk az egészségünkkel. Ami azt gondolom, hogy szükséges, ha azt a megfelelő mederben tudjuk tartani. Ha úgy tudunk a testünkre tekinteni, mint Istentől kapott ajándék, és erre az ajándékokra én szeretnék vigyázni, hiszen a bennem lakozó Szentlélek temploma. Vagy ahogyan az effezusi levélben olvashatjuk: „Mert a maga testét soha senki nem gyűlölte, hanem táplálja és gondoza.” (Ef 5,29)

De mennyi időt szánunk arra, hogy megőrizzük egészségünket? Mennyi energiát, és mennyi anyagiakat? Ha semennyit, az baj. Istentől elkért és Istentől kapott

bölcsességgel kell bánnunk a testünkkel, és akkor nem esünk végletekbe. Vigyázzunk rá, de ne legyen az istenünk!

És lelkileg mi a helyzet? Az fontos egyáltalán?

Mindannyian ismerjük Antonie de Saint-Exupéry Kis Hercegének mondatát: „Jól csak a szívével lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan.”

Ugye hányszor csak a látható dolgokkal törődünk? Egyrészt, mert fontos, hogy mások mit gondolnak. Amit látnak, az alapján ítélnék meg bennünket. És fontos, hogy mások mit gondolnak rólunk! Másrészt számtalanszor hallani: „Csak egészség legyen, az a fontos, minden más nem számít!” Valóban?

1Sám 16,7: „nem az a fontos, amit lát az ember. Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az ÚR azt nézi, ami a szívben van.”

Kicsattanhatsz te az egészségtől, de ha belül a szíved nincs a helyén, akkor az egész életed nincs a helyén! Minden féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet, mert onnan indul ki az élet! (Péld 4,23)

És nézzétek meg, kiket vittek oda Jézushoz: *a sokféle betegségtől és kínoktól gyötrődő szenvedőket, a megszállottakat és hodkórosokat és bénákat, és meggyógyította őket.*

Az elmúlt időszakban elkezdtem az HBO-n a „Csernobil” c. 5 részes filmet nézni. Tényleg csak erős idegzetűeknek ajánlom, roppant módon megterhelte a gondolataimat a film. Két megdöbbentő dolgot szeretnék kiemelni a sok közül:

1. Azok a tűzoltók, akiket kivezényeltek az égő reaktor oltásához 2000 Röntgen/h értékű sugárzást kaptak, de nem tudták, hogy betegek. Egyikőjük azt mondta, hogy fémese íze van a levegőnek, és olyan, mint ha tűvel szurkálnák az arcukat. Égéshez hasonló sérülések alakultak ki rajtuk, de nem tudták, hogy valójában milyen súlyos betegek. Aztán pár nappal később a szervezetük nagyon rövid idő leforgása alatt felmondta a szolgálatot, tulajdonképpen a szövetek szétbomlottak. És számtalan sokan voltak a környéken fiatalok és idősek egyaránt, akik magas sugárdózist kaptak, de a szervezetük csak évekkel később jelzett problémát. Ők sem tudták hosszú éveken keresztül, hogy betegek lennének.
2. A mentést irányító atomfizikus Valery Legasov és a Szovjet Miniszterek Tanácsának alelnöke Boris Shcherbina a katasztrófa kimeneteléért felelős vezető egy beszélgetéséből kiderül, hogy mivel ők is kaptak a sugárzásból, csak

valamivel kisebb dózisban, úgy nagyjából 5 éven belül meghalnak mindketten. Ők tehát tudták, hogy betegek, még akkor is, ha ez szemmel nem látszott rajtuk.

Fenti példához hasonlóan én is 2 esetről szeretnék beszélni:

1. Akik nem tudják hogy betegek

Ez egy szörnyű dolog. Azért, mert aki nem tudja magáról, hogy beteg, annak nincs szüksége orvosra. Jézus is beszélt erről a farizeusok közül való írástudóknak, hogy Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek; és Ő nem azért jött, hogy az igazakat hívja, hanem a bűnösöket. (Mk 2,17)

Azt megosztom veletek, hogy amikor gyerek voltam és ezt az ígét hallottam, azt gondoltam, hogy vannak azok akiknek szükségük van valami megtérés félére, amikor megváltozik a rossz életük, és vannak, akik eleve egy Isten-közösségbe születnek bele (mint én is) akiknek igazából nincs nagy bajuk, Jézus nem értük jött a földre, miattuk nem kellett volna meghalnia.

Hálát adok Istennek, hogy nem maradtam meg ebben a tudatban. Ma már tudom, hogy ítéletet érdemlően vagyok bűnös ember. De szörnyű az az állapot, aki megmarad abban a tudatban, hogy nincs szüksége a Megváltóra.

2. Akik tudják, hogy szükségük van Jézusra – nem csak egyszer, újra és újra

Mindannyian voltunk már orvosnál. Mi az első kérdése: Mi a panasz?

Jézushoz ugyanígy mehetünk! Amikor nem azt kell mutatni, hogy veled minden rendben van, amikor nem kell magadról semmilyen képet festened. Amikor nem kell tartanod magad, amikor elgyengülhetsz, mert nem lát senki, és az igazi orvosnak elmondhatod minden terhedet.

Mert ott nem az a kérdés, hogy te milyen erősnek akaszt mutatkozni, hanem az a kérdés, hogy amikor egyedül maradsz a gondolataiddal vagy épp a gondjaiddal mik terhelnek? Mi az a teher, amit hordozol, ami megköti, szinte megbénítja az életed?

Az előbb azt olvastam, hogy nem olyan főpapunk van, aki ne tudja megindulni erőtlenségeinken, most folytatom az előbbi ígét: „járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk.” (Zsid 4,16)

Szeretném, ha arról is tudnánk, hogy hívő ember életében is van sok lelki küzdelem, még akkor is, ha ezt kifelé nem mutatják.

Nem tudok azonosulni azzal, ha valaki azt tartja, hogy hívő ember nem kerülhet lelki mélységbe. Már csak azért sem, mert a Sátán ezen dolgozik, minden követ megmozgat, hogy mozgáskorlátozottá tegye, vagy abszolút megbénítsa lelki fejlődésedet, és ő sokkal hatalmasabb, sokkal erősebb és minden tekintetben – a maga módján – sokkal okosabb nálunk. Éppen ezért nekünk nem lehet vele felvenni a kesztyűt, mert ez esetben a csata eleve elveszett. Nekünk csak egyetlen lehetőségünk van, Úr Jézus közelében lenni ... folyamatosan.

Ismerjük azt a sokat hallott gyermeki példát, amikor a Sátán kopogtat az ajtón (legyen az az ajtó akár a szíved ajtaja). A kisfiú kinéz a kukucskálón, meglátja, hogy ki az, nem nyit ajtót, hanem besétál a belső szobába és így szól: „Jézus, téged keresnek!” Na most ez egy csodás kis gyermeki tanítás, de azért lássuk be, hogy a mindennapi élet ettől jóval keményebb és sokkal valóságosabb. Nem vagyunk mindig ennyire érzékenyek, és lássuk be, ha a Sátán kopogtat, nem ő fog ott állni az ajtó előtt, hanem valami kedves kis ajándékot készít számodra. Valami jót, valami szépet, valami kedveset, valami nagyot, vagy valamit amire vágysz, van ott van a gondolataidban. Emlékezzetek a felolvasott igeszakaszra, amikor Jézust megkísértette! Nem ám csak úgy oda állt az ajtó elé, aztán kopogtat!

40 nap böjtölés után: „mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré!”

Aztán megmutatta neki a világ minden országát és azok dicsőségét, és ezt mondta neki: „Mindezt neked adom!”

Megint az Effeziusi levél jut eszembe, ahol Pál apostol beszél arról, hogyan tudunk ebben a lelki csatában életben maradni:

„erősödjétek meg az Úrban és az ő hatalmas erejében. Öltsetek magatokra Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög mesterkedéseivel szemben [...] vegyétek fel Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, és mindent leküzdve megállhassatok. Álljatok meg tehát, felövezve derekatokat igazságszeretettel, és magatokra öltve a megigazulás páncélját, sarut húzva lábatokra, készen a békesség evangéliuma hirdetésére. Vegyétek fel mindezekhez a hit pajzsát, amellyel kiolthatjátok a gonosznak minden tüzes nyilát. Vegyétek fel az üdvösség sisakját is, és a Lélek kardját, amely Isten beszéde. (Ef 6,10-16)

Egy éles hasonlattal szeretném érzékeltetni, hogy mit jelent a keskeny úton haladni, és milyen könnyen kaphat gellert az életünk!

Egy vasúti személykocsi összesúlya 46 to. Egy szerelvényen legyen csak 5 kocsi, az több mint 200 to. Ettől jellemzően hosszabb szerelvények vannak. A csúcspén szerkezeti szélessége 4 mm. Nagyon kicsi de nagyon erős szerkezete nagyon könnyen téríti ki azt a hatalmas szerelvényt az adott útról. A kérdés az mikor veszed észre, hogy rossz pályán haladsz. Mennyire mentél messze, és mennyi utat kell megtenned visszafelé odáig, ahol újra helyes vágányra tudsz állni!

Voltam már beteg életem során. Hála legyen az Úrnak, meggyógyultam. Igyekszem vigyázni az egészségemre, de ez nem azt jelenti, hogy többet nem betegszem meg. Akár felelőtlenségből, akár rajtam kívül álló okok miatt!

És lelkileg is voltam már beteg. Voltam már nagyon mélyen megtérésemet követően is. Hála legyen az Úrnak, meggyógyultam. Ez nem azt jelenti, hogy többet nem lesznek beteg, hogy többé nem lesznek lelki mélységek. Akár felelőtlenségből, akár rajtam kívül álló okok miatt!

Ha most ebben a téli időben egy szál ingbe járkálnék odakinn úgy, mint nyáron, nagy valószínűséggel megbetegednék. Ha a világ mindenféle dologával beszennyezném az életem, nagy valószínűséggel megint megbetegednék. Felelősségem, hogy hogyan vigyázok az Istennel való kapcsolatomra.

Én magam nehezen viselem a kórházakat, mert az életemnek azon szűk területe, ahol teljesen tehetetlen vagyok, és ez bosszant.

De együtt tudok érezni azokkal, akik lelkileg megterheltek, akik terheket hordoznak. Együtt tudok érezni az erőtlennel, mert higgyétek el, én magam is körül vagyok véve erőtlenséggel! De ellenben a kórházakkal, ebben a helyzetben tudom a megoldást.

Ugye te is ismerem azt az Orvost, aki a szemedről letöröl minden könnyet. Aki megbocsájtja bűneidet. Aki „erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi.” (Ézs 40,29)

Ugye ismered őt?!

Ámen.